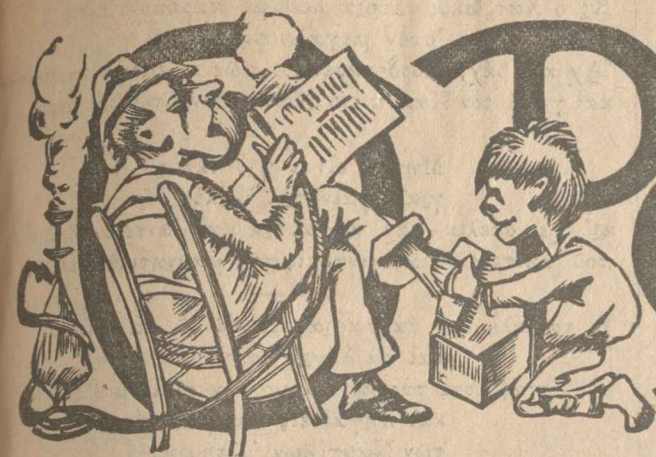

Ω

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύο κι' έννιακόσα
καί χαρά 'στον ποῦχει γρόσα.

Δέκατον κι' όγδοον μετροῦντες χρόνον
'στην γῆν έδρεύομεν τών Παρθενώνων.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καί συνδρομαί—άπ'εύθείας πρὸς έμέ,
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κτ'ώ φράγκα είναι μόνο.
Γιά τὰ ξένα όμως μέρη—δέκα φράγκα καί 'στ'ό χέρι.

Έπτά τοῦ Δεκεμβρίου
τοῦ λαοσωτηρίου.

Έβδομήντα κι' ένιά κι' έπτακόσα
καί μπεμπέδων μετρήματα τόσα.

**Κάκια τοῦ Λεβίδη
μέ τόν Κορδονίδη.**

Τὴν μῆνιν ἄειδε, Θεά, τοῦ Νίκου τοῦ Λεβίδη,
ποῦσε μία κι' άναψε λές κι' ἦταν ροκανίδι,
ὡς δὲ γλώσσας Ἀχαιῶν πρὸς τὸ λαλεῖν άκόνησε,
καὶ τοῦτον ὁ παπποῦς πολὺ τὸν παρηγκώνισε.

Κι' ὅταν τὴν Κυβέρνησιν τὴν νέαν έσχημάτισε
καὶ δὲν έρώτησε καὶ τὴν 'δική του γνώμη,
καὶ ὁ Λεβίδης σανιδᾶς σπουδαῖος έ χρημάτισε
καὶ οἱ λόγοι του 'στὰς άκοᾶς άντιλαλοῦν άκόμη.

Αὐτὸ τὸν Νικολῆ
τὸν 'πείραζε πολὺ,

ὡς ὁ Πηλεΐδης Ἀχιλλεύς 'στῶν Ἀχαιῶν τὰ πλοῖα
ἀπεχώρησε χάριν τῆς Βρυσηίδος,
καὶ αὐτός, ἀπαρνηθεὶς τὰ τόσα μεγαλεῖα,
πέριλπος ἐπὶ μιᾶς σανίδος.

Πάνε καὶ γράφει μιὰ γραφὴ 'στοῦ γέρου τὸ Δοβλέτι
καὶ δούλου δὲν έπιθυμεῖ γιά φίλους του ρουσφέτι,
καὶ πίσω νὰ τοῦ στείλουνε τὰς σημειώσεις ὅλας
καὶ δὲν χρίζει κάστανα κι' ὁ καπετὰν Νικόλας.

Τέτοια λέγει τρομερός,
κι' ὁ παπποῦς ὁ λιγερός
τὸν Σκουζέ 'στὸν Νίκο στέλλει
καὶ πολλὰ τοῦ παρηγγέλλει.

Ὁ Σκουζές λοιπὸν έπῆγε μιὰ καὶ δού 'στοῦ Νικολῆ
καὶ μέ τρόπο τοῦ μιλεῖ,
καὶ γλυκὰ τὸν καλοπιάνει,
ὅμως τίποτα δὲν κάνει.

Φεύγει τότε, πλὴν ξανά
'στὸν Λεβίδαρο γυρνᾶ,
μαζὶ πέρνει καὶ τὸν Ράλλη,
τὸν νταῆ τὸν χρυσομάλλη.

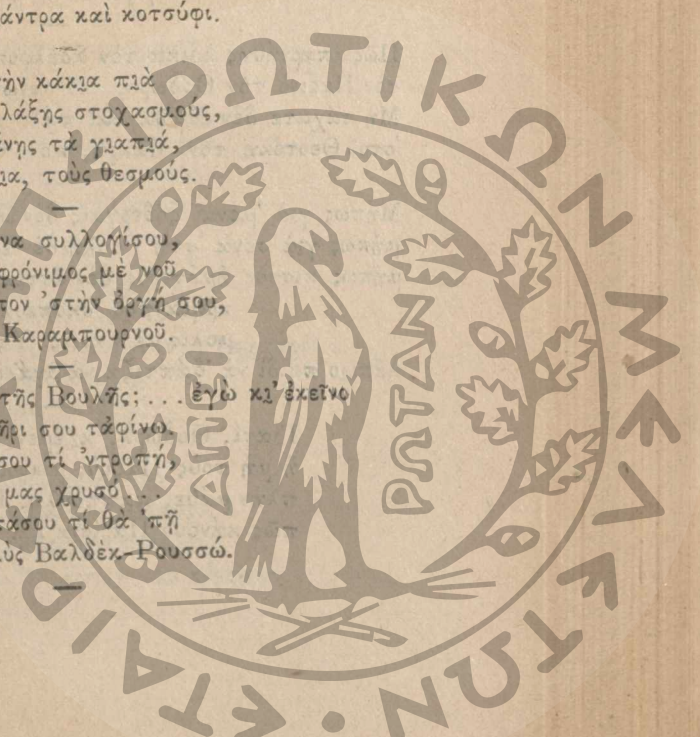
Κι' οἱ δὲ πᾶνε 'στοῦ Λεβίδη
νὰ τοῦ 'ποῦν νὰ μετανοιώσῃ,
πέρνουνε μαζὶ καὶ ξύδι
γιά νὰ πιῇ νὰ ξεθυμώσῃ.

Κι' ἔτσι τὸ χρυσὸ μαλλί
'στὸν ὀξύχολο 'μιλεῖ:
Βρέ καλέ μου, βρέ κακέ μου,
Νικολάκη ναυτικέ μου,
μὴν ξεχάνῃς τὸ μπαλκόνι
καὶ τὸ κέντρο μας, έρίφη,
ποῦ 'λαλοῦσες σὰν ἀηδόνι,
σὰν γαλιάντρα καὶ κοτσύφι.

Ἄφησε τὴν κάκια πιὰ
καὶ ν' αἰλλάξῃ στοχασμούς,
μὴν ξεχάνῃς τὰ γιαπιά,
τὰ σανιδία, τοὺς θεσμούς.

Τὸν άγῶνα συλλογίσου,
καὶ σὰν φρόνιμος με νοῦ
δῶσε τόπον 'στὴν άρχή σου,
φλογερὲ Καραμπουνοῦ.

Θέλεις τὸ Προεδρικό τῆς Βουλῆς;... ἐγὼ κι' εκείνο
γιά χατήρι σου τάφινά,
Συλλογίσου τί 'ντροπή
καναρίνι μας χρυσό...
γιά φαντάσου τί θα πῇ
κι' ὁ πολὺς Βαλδὲκ-Ρουσσώ.

Τους πιστούς σου φίλους άκου,
Νικολάκη μου, κι' έμένα...
μα του κάκου, μα του κάκου,
πην τὰ λόγια του χαμένα.

Σταθερός εις τόν θυμό του
τόν βαστά, δέν ξεθυμαίνει,
και τους δείχνει τόν λαιμό του,
που βραχνός ακόμη μένει
άπ' τους λόγους, πουχε βγάλει
μέ τους άλλους και τόν Ράλλη
πρός λαόν θεμοτραφέντα, προς λαόν στανιδωσώστην,
εις της τρίτης Σεπτεμβρίου τόν περίδοξον εξώστην.

"Απρακτος κι' ο Ράλλης φεύγει κι' ο καθείς τόν σταματά
και τί τρέχει τόν 'ρωτά.

Για τόν Νίκο μη 'ρωτάτε κι' άδικα τόν κατηγώ,
τόν Θεόν παρακαλούσα να τόν εύρω μοναχό.
"Στόν καθρέφτη του 'στεκόταν κι' έμια σπουσε καραμέλαις
της αλτέας και της γόμας με της δυό του της μασέλαις.

Μήνις κι' άλλων μηνιόντων κι' 'Υπουργών έπιλαχόντων.

Τήν μήνιν άειδε, Θεά, και τόσων άλλων φίλων,
όπου κι' αυτοί για τους θεσμούς ειργάστησαν με ζήλον,
πλήν ο Σανιδάρουμπκος τους άφησεν άπόνως
άπέζω του Νυμφώνος.

Και τότε έφώναζε καθείς
θεμοφρουρός άδικηθείς
πρός τόν μεγάλον γέροντα,
τόν έν άρχή μαρμαίροντα.

Κλυθί μευ, στανιδόζυλε και κοτσονάτη κρῆσις,
ός άμφιβέθηκας θεσμούς και κρατικώς άνάσσεις.
"Αν έρεφα κι' εγώ ποτέ της Κορδονάρας μύστης,
άν άγρυπνος εις τήν Βουλήν απέμεινα και νήστις,
κι' άν είχα νομοσχедια σε κάθε μου θυλάκιον,
έέλδωρ τότε κρήνην και δός χαρτοφυλάκιον.

"Αμείλικτος ο Σαβκάθ, χαμένος τόσος ζήλος,
κι' ο Βελλιανίτης τών Παζών, ο Θόδωρος ο φίλος,
τέτοια κι' εκείνος έλεγε με πλάγιο βαρύ
"στόν γέρο Θεοδώρη:

Πώς άπαρνήθης άδικα τόν άδελφοπητό σου,
τόν Παζινό τόν Θόδωρο, τόν συνωνόματό σου;
Μη τάχατε δέν έβαλα και πάλι τὰ γράλιχ
"στού Θεοτόκη τόν Μακρή, που παίζει τὰ βιολιά;

Μήπως για 'μένα 'ξόβεργαίς δέν έστησαν και δίκτηα;
μήπως για σένα 'στη Βουλή δέν έκανα ξενύκτια;
μήπως πιστός ήμέτερος δέν έστεκα σιμά σου;
κρίμα που 'σκόπευα κι' εγώ
μόλις με κάνεις 'Υπουργό
κάποιο παιδί να 'βάπτιζα να βγάλω τόννομά σου.

Γιατί, Θεοδώρη, κι' έμέν' άφαιρείς;
ή μη τους Παζούς μικρούς τους θαρρείς;
πλήν μάθε, παππούλη, Παζοί κι' Αντιπάζοι
πώς κάνουν Παρίσια και Λόντραις δεκάξη.

Κι' ο Χατζίσκος τέτοια λέει με παράπονο πικρό
"στόν μεγάλο φαλακρό.
"Αχ και βάχ, Κορδονάρε... πώς κι' έμέ να παραιτήσω
και γιατί τόν Καρπαάνο Ναυτικό να τόν βαπτίσω;

Μήπως είναι πιο καλός
γιατί φαίνεται 'ψηλός
κι' έχει σκέλια σαν κατάρτια και μαντεία της Δωδώνης
που μαντεύουν τὰς κινήσεις της μαγνητικής βελόνης;

Τί τὰ θέλω και τὰ χάδια, τὰ ψι ψι, τὰ μυστικά,
και τὰ λόγια τὰ γλυκά,
που 'στας ώρας τὰς κρίσιμους τήν φιλία μου ξεχάνεις
και πηγαίνεις και μου κάνεις
τών Ναυτικών 'Υπουργό
της Βουλής τόν πελαργό;

Κάλλιο νάλειπαν οι λόγοι και τὰ χάδια σου, Κορδονά,
και να μ' έβαζες κι' έμένα 'στόν λαμπρόν σου τόν Νυμφώνα
Κάλλιο πέντε και 'στό χέρι
παρά δέκα και καρτέρει.

Τέτοια φωνάζει 'στόν παππού κι' ο Λάμπας ο Γιαννίτης
μη 'στης περιδεΐας σου δέν μ' έπερνες συχνάκις;
δέν σε συνώδευα κι' εγώ με τόσους ήμετέρους
νεάζοντας και γέρους;

Μη με τους άλλους άγρυπνον δέν είδες και τόν Λάμπη;
μήπως κι' εγώ για τους θεσμούς όρθά κορτά δέν τάπη;
γιατί λοιπόν μ' άδίκησες, Κορδονά στανιδάτη;
γιατ' είμαι τάχατε κοντός δέν σου 'κτυπώ 'στό μάτι;

Κι' ο γέρος τούπε : σε πονώ,
μα διόλου δέν σε λημονώ.
Κι' αν είπανε 'στη Λειβαδιά
πώς σουδαλα τρικλοποδιά,
'στη γλώσσα των τήν τσουχτερή
να βγάλουμε κακό σπυρί.

Κι' αν φίλοι τώπαν άπ' έδω,
δέν θέλω 'μπρός μου να τους 'δω.

"Εγώ να κάνω σκέπτομαι, Κορδονικά τεχνία,
κι' ένα χαρτοφυλάκιο για τήν Συγκοινωνία,
και τὸ μισό 'στης Λειβαδιάς θα δώσω τὸ Ρηγόπουλο
και τάλλο 'στόν Μπακάπουλο.

"Έτσι τόν παρηγορεί,
κι' ο Γιαννάκης καρτερεί
πώς θα νεύση και προς τούτον ο θυμής Εύρυκρείων,
και τεντώνεται 'ψηλά,
και δρό κλαίει, τρεις γελῶ,
'Ιωάννης τών γελώτων, 'Ιωάννης τών δακρύων.

Μα κι' ο Χοιδῆς της Πάτρας τέτοια ψάλλει με ζουρνά:
όχι μόνον 'Υπουργό σου δέν με κάνεις, Κορδονά,
μα κι' αυτόν τόν Λυκουεζό, που τόν έχω συγγενή,
μα και δρό 'στό Μεσολόγγι μου τόν στέλλεις για πονή;
Πλήν άργά θα σου λθ' ή γνῶσις
και πικρά θα μετανοήσης.

Τών Κορδονάτων ο χορός
θρηνεί και πάλιν γοερῶς,
πλήν ο σεπτὸς Γορτύνιος
ός πάντοτε γαλήνιος
παινεύει και 'στόν φθάσαντα μετά τήν ένδεκάτην,
καί και τόν φθάσαντα μετά τήν δωδεκάτην.

Κι' εκείνον τόν παρατηρεί
και τούτον τόν παρηγορεί,
και προς τόν άλλον δίδει
παρηγορον σανίδι,
και προς και μελίχιος ευχαριστεί τους πάντας,
και μετ' αυτού και συν αυτώ παθόντας κι' αναστάνας.

Ο Κορδονάτος κι' ο Σκαρπινάτος.

Σκάσε, λύσσαξε, Κορφιάτη,
ξαναμπάινω 'στό Παλάτι.
Τὸ ποτήρι μου κτυπώ... 'στην υγεία σου τράγκα τρίγκα...
τράγκα και φιλέ ντέ μπέφ κι' άλλα Ρισελιέ πουτίγκα,
και του Βασιλῆα 'μιλῶ...
ζύσου, Κόντη... τραλαλό.

Νάξερεις μες 'στό Παλάτι
τί χαρά που σου τήν είχα...
έσκασαν οι Σκαρπινάτοι,
που τους έκοψα τόν βῆχα.

Τήν σκαλίλα σου κυττάζω κι' όλοένα πέρνω φόρα,
κι' ο της Πάλλης Μονοκροῦσος έγινε 'δικός μου τώρα.

"Ωχ! ψυχή μου Μονοκροῦσο,
έλα πιά και μη βραδύνης,
'πες το πάλι να τὰκούσω
πώς ήμέτερος θα γίνης.

"Ολοι γράμματα μου στέλλουν, με δηλώσεις με σκοτίζουν,
οι μπεμπέδες της Κορδονάς όσο πάνε κι' αυγατίζουν,
τους μετρώ τὸ μεσημέρι βγαίνουν εκατόν τριάντα,
τους ξαναμετρώ τὸ βράδυ βγαίνουν εκατόν σαράντα.

Σ' έφαγα, Μομορανσύ,
'στην Κορῶνα μου καρσί
λέω τους θεσμούς φαράι,
πίνω τὸ γλυκό κρασί
με τήν κουπα τήν χρυσή.

Θεοτ. — Σε κυττάζω με τὰ καλά,
Κορδονά, μαριόλα γρήτσα,
και μου περτουνε τὰ σάλια
και μου βάζουν σαλακίτσα.

'Στό Παλάτι τὸ Κορδονά,
τὸ φουῶ και δέν κρύνει.

"Η Θεοδώρα τρώει πιάτα, κι' ο Κορφιάτης λαχταρεί...
αχ! Κορδονά πονηρή,
τί μου κάνεις τὸ βαρύ;

'Στό Παλάτι φαγοπάτι
για τόν Σανιδάρη κάνουν,
και τών πατηριών οι κράτοι
βροντάρει 'στ' αὐτὰ που φθάνουν.

Ἡ Θοδώρα τρώει πιάτα,
κι' ἡ Κορφιάτισσα κυρὰ
ξερογλείφεται σὰν γάτα
καὶ βαρεῖ τὸν ταμπουρά.

Θλιβερὴ χορδὴ θὰ κρούσω
καὶ γι' αὐτὸν τὸν Μονοκροῦσο.
Ἐλα, τζόγια, πέρδικά μου,
στ' ἀγκαλάκια τὰ ἴδικά μου.

Γιαμὰ τρέξε... ποῦσαι ποῦσαι,
μὴ κάρο Μονοκροῦσε ;
Μὴ μαγεύεσαι μὲ νεῦμα
τῆς Κορδόνας, ἔλα ἴπισω...
στῆς ζωῆς αὐτῆς τὸ ρεῦμα
διατί νὰ σ' ἀπαντήσω ;

**Ὁμιλεῖ κι' ὁ Φασουλῆς
πρὸς τοὺς δύο προσφιλεῖς.**

Φ. — Μεγαλύνω καὶ τοὺς δρόσας... γεῖά σου, γέρο-
[Κορδονάκια,
γεῖά σου, Κόντε-Ρεπανάκια.

Κι' ὁ Ριτσώτης Γαριβάλδης μὲ κλεινῆς ἀνδρείας ἔπη,
μόλις ἦλθε τὸ Κορδόνι, σὲ πολέμους μᾶς προτρέπει.

Καλὲ βέβαια, τί λόγος!...τεῖναι τοῦτα ποῦ μᾶς λέτε,
καὶ περὶ πολέμους πάλι ὅτῃν καμποῦρα μας βολέτε ;

Ὅμως μάθε, πατριώτη
καὶ καρίσσιμο Ριτσώτη,
πῶς ὁ γέρος σὰν καὶ πρῶτα γιὰ πολέμους δὲν σκιρτᾷ...
τρὶς ἐδίβα, Γαριβάλδη, τρὶς ἐδίβα, λιμπερτά.

Ἄστον, μὴν τὸν ἐρεθίζης τὸν αἰτὸ τὸν Θοδωρῇ,
καιρὸς εἶναι κι' ἐν εἰρήνῃ τὸ Κουβέρνο νὰ χαρῇ.
Ἄφησέ τον ὅτῃ ζωῇ σου νὰ περνᾷ μὲ φαγοπότι,
κι' ὅλα σου τὰ πεθαμμένα νὰ συχωρεθοῦν, Ριτσώτη.

Ἄρης δὲν τὸν ἐκθαμβοῖ,
τοιγαροῦν τὴν ἐπεπόνθει,
τώρα γύρω του βομβεῖ
τῆς εἰρήνης μηλολόνη.

Τώρα μόνον ἡ φειδῶ
σταθερὰ πολιτική,
τώρα κόβει κι' ἀπ' ἐδῶ,
τώρα κόβει κι' ἀπ' ἐκεῖ.

Κι' ἂν τὰς λύρας θίξῃ Βάρδων
νέος τις ὀλέθρου δαίμων,
καὶ κλονίσῃ καὶ τὸν Σκάρδον
καὶ κλονίσῃ καὶ τὸν Αἷμον,
ὁ παπποῦς ὁ πολεμάρχος τὸ πολὺ πολὺ θὰ πάρῃ
μὲς ὅτῳ νέῳ πατατράκα
γιὰ πολέμου σκακράκα
πατερό τοῦ Πεσματζόγλου, πατερό τοῦ Καλαμάρη.

Ἐλα, Κόντη, ὅτῳ μεγάλῳ σου,
καὶ σοῦ λέω γιὰ καλὸ σου
τὸ κοπάδι σου νὰ πάρῃς καὶ νὰ πᾶς εἰς τὸν παπποῦ
καὶ φιλιὰν πρὸς ἐκεῖνον νὰ δηλώσῃς τοῦ λοιποῦ.

Ἔτσι καὶ τοῦ Μονοκροῦσου θὰ ξεχάσῃς τὸν καῦμό,
καὶ τὸ μέτρημα θὰ λείψῃ, ποῦ δὲν ἔχει τελειωμό.

Ἐνα κόμμα, τσελεπῆ,
νᾶσαι μὲ τὸν Κορδονίδη...
βλέπεις τοῦτο τὸ γιαπί ;
βλέπεις τοῦτο τὸ σανίδι ;

Τὸ σανίδι σωτηρία,
τὸ σανίδι βακτηρία
τοῦ χιονάτου μας πατρός...
κύτταξέ το, κι' ἂν τολμήσῃς
ἓνα γρῦ νὰ ξεστομίσῃς,
κατακέφαλα τὸ τρῶς.

**Καὶ καμπόδαῖς ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.**

Γύπαρη λαμπρὸν βιβλίον, ὅπου τέχνη ἱατρική,
ἤγουν νέα θεραπεία κι' ὁμοιοπαθητική,
ὄντως ἄξιον βιβλίον θερμότητος συνδρομῆς,
πρὸς κυρίους καὶ κυρίας τὸ συστήνομεν κι' ἐμεῖς.

Τοῦ Βασιλείου Ρούτσου λαμπρὰ Στενογραφία
μὲ σύστημα σπουδαῖον ἐν τέχνῃ καὶ σοφίᾳ.

Ἡ Ροδοδάφνη, κύριοι, περίφημος ὦδῃ
τοῦ ποιητοῦ Ντ' Ἀνούντσιο, ποῦ τόσα κελαιδεῖ,
μετάφρασις ἀρτιφανῆς τοῦ Κώστα Καιροφύλα
μὲ μέτρ' ἀρμονικώτατα, τὰ μάλιστα ποικίλα.

Ἐκεῖ ὅτῃς Μητροπόλεως τὸν δρόμον τὸν γνωστὸν
περιφανὲς Κατάστημα, τὰ μάλα θαυμαστόν,
τῆς Ἄνας τῆς Βλαβιανοῦ, τῆς καπελοῦς τῆς πρώτης,
ποῦ γιὰ καπέλα λέγεται τρανὴ προσωπικότης.
Ὅτῃν Ἄνα παραγγέλλονται καπέλ' ἀπ' τὸ Παλάτι,
Βασίλισσαις, Πριγκήπισσαις τῆς ἔχει μουστερήδες,
καὶ τὸ καπέλο σκάρωσε τὸ νέο τῆς Μερκάτη,
ποῦ τόσος λόγος ἔγινε καὶ ὅτῃς ἐφημερίδες.

Ὡ Μοῦσ' ἀηδονόστου, βοήθησε νὰ ψάλλω
καὶ τὸν Ἀηδονόπουλο, τὸν ράπτη τὸν μεγάλο,
ποῦ νέαν οἶκον ἱδρυσεν ἐμποροραπτικόν,
παρόμοιον κι' ἐφάμιλλον τῶν Εὐρωπαϊκῶν.
Μέγαρον πλούτου πάγκυλλον καὶ τέχνης αἰδίου,
πενήντα τέσσαρ' ἀριθμὸς στὸν δρόμον τοῦ Σταδίου,
δύο δὲ κόπτας ἔφερε γιὰ λούσο πρὸ μεγάλο.
Ἄγγλο γιὰ τοὺς κυρίους μας, γιὰ τῆς κυρίας Γάλλο,
γιατὶ καὶ τμημακυρίων θάχῃ περικαλλές,
ὅπου τσακίστραις εἰς αὐτὸ θὰ ῥέθωνται πολλαῖς.
Γλωσσῶν Πανεπιστημίου παρόλ' ντ' ὄννεο θὰ γένη,
καθε νεώτατος συρμός κορδόνι θὰ πηγαίνει,
σκόιν' ἐδῶ, μπερταῖς ἐκεῖ, δρό κόπταις καὶ δρό γένη,
ἓνας μικτὸς συνδυασμός ἐκεῖ θὰ μπαينوγακίνη,
μὰ πίστωσις δὲν δίδεται καὶ μερικῶς κι' ἐν γένει.
Σπίτ' ἄγγλις, κομπρενέ φρανσέ ;
μουσιού, μαντάμ, γὸ βερσεέ.